

ærede Medlem har Noget imod, at de forskjellige Anstalter samles under Et, medens de hidtil have været Anstalter, som maa siges at tilhøre de enkelte Landsdele. Jeg skjønner heller ikke, at det ærede Medlem mener, at det vilde være muligt, at man med Hensyn til de kommende Udgifter vil kunne komme til at lægge dem paa Hartkornet; men hvis dette er rigtigt, forekommer det mig, at det havde været bedst, om det ærede Medlem havde stillet sit Forslag paa en noget anden Maade, hvorved han havde ramt det, som ligger ham særlig paa Sinde, og som jeg ikke benægter, at jeg egentlig samstemmer med ham i, og det er dette, at man samtidig med Reformen havde fastslaaet Noget af Hartkornsskatten og fastslaaet et Beløb for Kjøbstadernes Vedkommende, som man havde lagt til Vigningsskatten og overført til Statskassen. Det ærede Medlem skulde være gaaet den Vej, som forekommer mig den naturligeste og s. Ex. have sagt: Vi forandre nu Lovgivningen, og som Følge deraf bliver Hartkornet for Fremtiden fuldstændig lettet for Udgifter til dette Niemed, og dermed bortfalder ogsaa Fastholdelsen af det Tilskud, som efter den gjældende Lov Kjøbstæderne nu maa yde. De faae altsaa allerede ved Loven en meget betydelig Fordel, da allerede ved det her foreliggende Lovforslag Udgifterne til Sindsygevesenet omtrent ville stige til det Dobbelte, men der er ingen Grund til ogsaa at eftergive dem, hvad de nu i mange Aar have haaret; de have Fordel alligevel, og hvis vi derfor s. Ex. forøge Hartkornsskatten til Statskassen, Landskatten med et rundt Tal af 1 Krone og forøge Vigningsskatten af Kjøbstæderne med, for at nævne et rundt Tal, 60,000 Kr., hvilke Tal saadan nogenlunde svare til hinanden, saa vilde Forslaget have været af den Art, at det havde været meget lettere, i det Mindste for mig, at stemme derfor. Nu er det lidt vanskeligt. Jeg vil unnlade at stemme. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem har Ret i, at der ikke sker en virkelig Forbedring ved, at det gaar over til at blive en Statsfog, for det Første fordi det efter den Maade, hvorpaa vi stille os til andre abnorme Individuer, maa siges at være principrigtigt, og dernæst ogsaa fordi jeg tror, at Administrationen af Sindsygeanstalter kan blive bedre, naar de gaa over til Staten, end hidtil har været Tilfældet. Naar nemlig Anstalter ikke have noget særligt Niemed at tilfredsstille som hidtil, idet de jo have havt det særlige Niemed at tilfredsstille, at sørge for den Landsdel, som de høre til, saa vilde man vistnok ogsaa kunne ordne de Sindsyges Fordeling, Forpleining o. s. v.

paa en hensigtsmæssigere Maade end hidtil paa disse. Det staar i det Mindste saaledes for mig. Jeg tror, at der paa Sindsygevesenets Omraade sker væsentlige Fremskridt. Naar man først er paa det Reue med sig selv om, at man ikke ret vel kan forøge Udgifterne paa Hartkornet til disse Sindsygeanstalter, saa ser jeg ikke nogen Grund til at forville Forholdet end yderligere, saaledes som det aabenbart vil ske ved det Forslag, som det ærede Medlem har stillet, og jeg ser heller ikke nogen Grund til at lade dette Mellemregningsforhold bestaa, naar man forøvrigt er enig med sig selv om, at det dog alligevel ikke betyder Noget, og at dog Statskassen maa komme til endelig at overtage det. Jeg tillader mig at udtale dette, fordi jeg, som sagt, vilde have sat stor Pris paa, om det ærede Medlem havde stillet sit Forslag under en anden Form, og fordi jeg vil henstille, forsaavidt Nogen maatte optage dette for Fremtiden, at man da i alle Tilfælde vil gjøre det i den af mig nu omtalte Form, som — jeg skjønner ikke rettere — i Virkeligheden overordentlig Meget taler for. Derved faar ganske vist Statskassen forøgede Udgifter; men den beholder dog i alle Tilfælde omtrent de Indtægter, den hidtil har havt. I saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem, at der ingen Grund er til saadan uden videre at lase Indtægter over Bord. Som sagt, med Hensyn til det af mig stillede Forslag kan jeg efter de Oplysninger, som det ærede Medlem kom med, fatte mig særdeles kort. Det ærede Medlem har vist fuldstændig Ret i — jeg er i det Mindste kommen til samme Resultat — at det, som efter dette Lovforslag omtrent vil tilkomme Kjøbenhavn, vil være 80,000 Kr. aarlig, i det Mindste i Tiaaret fra 1880 til 1890. — Jeg er kommen til nogle Hundreder over, men saadan omtrent vil det blive, jeg kan ligesaa lidt som det ærede Medlem udregne det aldeles nøiagtig; men det dreier sig omtrent om 80,000 Kr. Udgifterne til Sindsygevesenet paa St. Hans Hospitalet vare i 1879—80 — det Aar, som gif forud for Folketællingen — omtrent 250,000 Kr. for Kjøbenhavns Vedkommende. Nu ere Udgifterne stegne og vedblive stadig at stige paa Grund af den store Forøgelse af Folkemængden i Kjøbenhavn. Naar vi nu komme til en ny Folketælling, ville vi omtrent kunne sige, at det, som Kjøbenhavn i 10 Aar gjennemsnitlig vil komme til at udrede til Sindsygevesenet, vil blive 300,000 Kr. aarlig. Og Kjøbenhavn skal kun have et Tilskud af 80,000 Kr. Nu er det ikke min Mening, at dette skulde være den Maalestof, efter hvilken de andre